

Küçük Su Samurunun Mektubu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Su Samurunun Mektubu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Su Samuru nehir kenarındaki sıcacık yuvasında yaşıyordu. Yumuşak, çikolata kahvesi tüyleri, krem rengi bir göğsü ve kocaman kehribar gözleri vardı. Boynunda küçük kırmızı bir boyun bağı taşıyordu. Minik bez çantasında en özel hazinelerini saklardı: pürüzsüz mavi bir çakıl taşı, parlak bir balık pulu ve buruşuk bir nehir haritası. Her sabah kıyıya oturur ve suyun akışını izlerdi.

Bir zamanlar, nehrin hemen kıvrımının ardında genç bir kunduz yaşırdı. Kalın, kızıl kahvesi tüyleri, düz ve derimsi bir kuyruğu, dost canlısı yuvarlak bir yüzü vardı. O ve Su Samuru barajlar kurmuş, hikâyeler anlatmış ve nice mutlu günler paylaşmışlardı. Ama bir bahar, Kunduz nehrin başka bir kıvrımına, çok uzaklara taşındı. Artık o kıvrım sessizdi ve Su Samuru biraz hüznüldü. Arkadaşını çok özlemişti.

Bir sabah Su Samuru cesur bir şey yapmaya karar verdi. Çantasından bir parça ağaç kabuğu kâğıdı ve minik bir kömür kalem çıkardı. 'Sevgili Kunduz,' diye yazdı yavaşça, 'seni özledim. Sen yokken nehir sessiz. Lütfen bana cevap yaz.' Mektubu düzgünce katladı ve bir damla balla mühürledi. Ama onu nehir boyunca ta aşağılara kim götürebilirdi?

Tam o sırada suyun üzerinden turkuaz ve turuncu bir pırıltı geçti. Bu, uzun sivri gagalı ve omzuna küçük deri bir mektup çantası asılı neşeli bir kuş olan Yalıçapkını'ydı. 'Merhaba Küçük Su Samuru!' diye cıvıladı Yalıçapkını. 'Endişeli görünüyorsun. Ne oldu?' Su Samuru mektubunu kaldırdı. 'Bunu arkadaşım Kunduz'a göndermem gerek ama o çok uzakta yaşıyor.'

Yalıçapkını'nın gözleri parladı. 'Ben yardım edebilirim!' dedi. 'Her gün nehir boyunca uçarım. Her kıvrımı, her taşı bilirim. Mektubunu Kunduz'a ben götürürüm!' Su Samuru'nun içi ferahladı. Mektubu dikkatlice Yalıçapkını'nın çantasına koydu. 'Teşekkür ederim!' dedi. 'Nehri takip et, yaşlı söğüdü geç, sonra uzun sazları geç, Kunduz'un yuvasını bulacaksın.'

Yalıçapkını başını salladı ve kanatları güneşte parlayarak hızla uzaklaştı. Su Samuru o minicik bir nokta olana kadar izledi. Sonra kıyıya oturup bekledi. Nehir akarken sanki fısıldıyor gibiydi. Su Samuru arkadaşını düşündü ve gülümsedi. Yalıçapkını'nın doğru ve hızlı uçacağını biliyordu. Gün umut doluydu.

Nehrin çok ařağılarında Yalıçapkını suyun üzerinde süzölüyordu. Dalları ařağı sarkan yaşı söğüdü geçti. Yusufçukların havada asılı kaldığı uzun sazları geçti. Sonunda çubuklardan ve çamurdan yapılmış sağlam bir yuva gördü. Kunduz dışarıdaydı, duvarlara çamur sıvıyordu. 'Sana bir mektup var!' diye seslendi Yalıçapkını, düz bir kayanın üzerine konarak. Kunduz şaşkın ve mutlu bir şekilde başını kaldırdı.

Kunduz mektubu güçlü patileriyle açtı. Okurken kocaman turuncu ön dişleri geniş bir gülümsemeye göründü. 'Arkadaşım Su Samuru beni özlemiş!' dedi. 'Ben de onu özlüyorum.' Yalıçapkını'nı, mektuplar için özel bir cebi olan yeşil örgü yeleğinin üzerinde dinlenmeye davet etti. 'Hemen cevap yazacağım,' dedi Kunduz. Pürüzsüz bir ağaç kabuğu buldu ve yazmaya başladı.

Kunduz yeni evini anlattı. 'Sevgili Su Samuru,' diye yazdı, 'ben de seni özledim. Yeni yuvam sıcacık ve buradaki nehir geniş. Ama her gün eski barajımızı düşünüyorum. Söyle bana, yaşlı söğüt nasıl? Yusufçuklar hâlâ sazların üzerinde dans ediyor mu?' Mektubu katladı ve Yalıçapkını'na verdi. 'Lütfen bunu Su Samuru'na geri götür,' dedi. 'Ve teşekkür ederim.'

Yalıçapkını çantasında Kunduz'un mektubuyla nehir boyunca geri uçtu. Geldiğinde Su Samuru kıyıda bekliyordu. 'Sana bir mektup var!' diye cıvıladı. Su Samuru'nun kehribar gözleri kocaman açıldı. Mektubu açtı ve her kelimesini okudu. Kunduz'un sorularına güldü. 'Söğüt iyi!' dedi. 'Ve evet, yusufçuklar hâlâ dans ediyor.' Hemen bir cevap yazmaya koyuldu.

O günden sonra Yalıçapkını nehrin mektupçusu oldu. Mektupları ileri geri taşıdı, parlak kanatları neşeli bir manzaraydı. Su Samuru ve Kunduz nehirle ilgili hikâyeler paylaştılar: Su Samuru bir ördek ailesini anlattı, Kunduz gece yarısı taze ağaç kabuğu ziyafetini anlattı. Küçük hediyeler de gönderdiler, parlak bir çakıl taşı ya da kusursuz bir tüy gibi. Her mektup onları daha da yakın hissettirdi.

Bir gün Kunduz şöyle yazdı: 'Hikâyelerin beni sanki yanıdaymışım gibi hissettiriyor. Bir fikrim var: ikimiz de nehir hakkında bir hikâye yazalım ve paylaşalım.' Su Samuru bu fikre bayıldı. Denize yüzen cesur küçük bir balığı yazdı. Kunduz, suyun her sırrını bilen bilge yaşlı bir kaplumbağayı yazdı. Hikâyelerini birbirlerine gönderdiler.

Su Samuru Kunduz'un hikâyesini okuyunca içi ısındı. Uzakta olsalar da hâlâ yakın arkadaş olduklarını fark etti. Mektup yazmak ve onları nehir boyunca göndermek biraz çaba gerektiriyordu ama büyük mutluluk getiriyordu. Su Samuru kırmızı boyun bağını biraz daha sıkı bağladı ve gülümsedi. Arkadaşlığın her türlü çabaya değer olduğunu biliyordu.

Yalıçapkını ziyaret etmeye devam etti ve bazen Su Samuru'nun hikâyelerini dinlemek için kalırdı. Su Samuru ona Kunduz'la çamurdan bir kaydırak yapıp şıp diye nehre kaydıkları zamanı anlattı. Yalıçapkını güldü, parlak göğsü güneşte ışıldadı. 'Siz ikiniz en güzel hikâyelere sahipsiniz,' dedi. Su Samuru başını salladı. 'Ve artık sen de onların bir parçasısın,' dedi.

Mevsimler deęiřirken Su Samuru ve Kunduz yazmaya devam ettiler. Bahar sellerini ve yaz guneřini, sonbahar yapraklarını ve kiř buzunu paylařtılar. Her mektup, turkuaz ve turuncu bir pırıltıyla tařınan kucuk bir dostluk parçasıydı. Su Samuru, bir arkadařla yakın kalmak iin biraz aba gerektięini ama bu abanın buyuk mutluluk getirdięini oęrendi. Ve nehir, onları her zaman birbirine baęlayan sızlerini tařıdı.

Bir akşam Su Samuru kıyıya oturdu ve gün batımını izledi. Uzakta ama kalbinde hep yakın olan Kunduz'u düşündü. Taze bir ağaç kabuğu çıkardı ve yeni bir mektuba başladı. 'Sevgili Kunduz,' diye yazdı, 'bugün nehir altın ve pembe. Keşke görebilseydin. Ama paylaştığımız her hikâyede benimle olduğunu biliyorum.' Mektubu mühürledi, Yalıçapkını'nın bir sonraki uçuşuna hazır.